

Ze begon ermee toen haar eigen kinderen klein waren. Inmiddels is ze oma, maar nog steeds vertelt Jackie Van Driessche laaiend enthousiast Bijbelverhalen aan kinderen, ditmaal in de context van de Universitaire Parochie in Leuven. Daar werkt ze actief mee aan de kinderwoorddiensten op zondag en in de catechese ter voorbereiding van eerste communie en vormsel.

Ilse Van Halst

JACKIE VAN DRIESSCHE

'Harry Potter komt niet tot aan Jezus' enkels'

NOCHTANS zag het er niet naar uit dat Jackie deze weg zou uitgaan. Studente in Leuven, zette ze immers nooit een voet in de Universitaire Parochie. Pas toen ze zelf kinderen had, dacht ze met enige weemoed terug aan die verhalen uit de Bijbel die ze als kind zo mooi had gevonden.

- Die verhalen wilde u doorvertellen aan uw kinderen?

Inderdaad, alleen stelde ik vast dat ik niet meer goed wist hoe ze precies gingen. En om iets aan kinderen uit te leggen, moet je het eerst zelf goed begrijpen en doorvoelen. Dus nam ik opnieuw de Bijbel ter hand. Inmiddels had ik in mijn opleiding klassieke filologie geleerd hoe je best met oude teksten omgaat. Ik kwam al snel onder de indruk van de Bijbelverhalen, had nooit gedacht dat ze zó knap waren. Soms had ik wel moeite om de gebruikte metaforen te plaatsen. Gelukkig kon ik toen terecht in de Universitaire Parochie. In groepen lasen we de boeken van het Oude Testament en alle evangelies. Dat is belangrijk, want pas zo kun je de verhalen in hun context plaatsen en begrijpen. Van die aanpak heb ik ongelooflijk veel opgestoken. En ik vond het zo boeiend, dat ik het allemaal wilde doorvertellen.

- En dus nam u de moeilijke taak op zich om Bijbelcatechese te geven aan eerste communicantjes en vormelingen?

Het wonderde van die Bijbel is dat het allemaal verhalen zijn. Je kunt ze dus allemaal vertellen. Het is zoals in een zwembad. Je kunt dolle pret beleven in het ondiepe gedeelte, maar je kunt ook onder water zwemmen en je al maar dieper wagen. Zo is het ook met verhalen. Ze zijn nooit 'afverteld', al was het maar omdat kinderen na de eerste vertelling niet meteen alles doorhebben. Dat hoeft ook niet. Ze hebben hun hele leven de tijd om die God uit de verhalen beter te leren kennen.

In elk verhaal schuilt bovendien zoveel, dat je niet alles tegelijk kunt vertellen. Als je rondgaat met een schaatje koekjes, zeg je toch ook niet aan een kind: „Hier

© Hugo Maris

ze, neem ze maar allemaal." Neen, het mag er nu eentje nemen, later een tweede, nog later opnieuw een koekje. Zo moet je ook een Bijbelverhaal vertellen. Je legt telkens de klemtoon op een ander aspect. Net daarom is het goed hetzelfde verhaal meermaals te vertellen.

Neem bijvoorbeeld het verhaal van de lamme. Allemaal weten ze dat Jezus tegen hem zegt: „Sta op, neem je bed en ga naar huis." Maar wie weet dat Jezus eerst zegt: „Uw zonden zijn u vergeven."? Dat nieuwe element kun je uitleggen bij een tweede vertelling. Ik vraag dan ook steevast of de kinderen zouden kunnen wat Jezus doet. Dan schudden de hoofdjes heftig neen: „Neen hoor, wij kunnen niet toveren." Waarop ik antwoord dat Jezus ook geen toverstokje heeft. „Jezus is Harry Potter niet, hoor! Jezus tovert niet. Hij doet iets wat veel moeilijker is dan toveren." Meteen zie je rimpeltjes verschijnen in hun voorhoofd. Wat is nu moeilijker dan toveren? Tot er plotseling een vingertje de lucht in schiet: „Vrede maken." Ieder kind verstaat terstond dat vrede stichten veel moeilijker is dan toveren. Op slag

komt Harry Potter niet meer tot aan Jezus' enkels. Zo leg je die Bijbelverhalen ook meteen op hun leven. Wat Jezus doet, kunnen wij wis en zeker ook - werken aan vrede en verzoening.

- Hoe pakt u het aan om zo'n moeilijke verhalen uit te leggen aan kinderen?

Eerst en vooral moet je de verhalen zelf heel goed kennen. Je vertelt best alleen die verhalen waarvoor je zelf warmloopt. Daarbij moet je goed de rode draad vasthouden. Als ik over de Bijbel vertel, is er maar één rode draad: wat zegt dat verhaal over God? Ik ga altijd op zoek naar hoe die verhalen ons God beter leren kennen. Ik zeg bewust verhalen, want je bent niet rond met één verhaaltje. In elk verhaal wordt iets anders over God verteld. God is zoals een diamant. Je moet er omheen lopen om alle facetten te ontdekken.

Ik werk ook met sleutels, elementen die altijd terugkeren. Zo is het eerste wat een engel zegt als hij ten tonele verschijnt: „Niet bang zijn." Dat weten de kinderen intussen allemaal. Door ze steeds opnieuw onder hun aandacht te

brengen, worden die sleutelzinnen boeien waaraan ze zich kunnen vastklampen.

Het is heel belangrijk dat je als verteller nooit moraliseert. Dat deed ook Jezus nooit. Als trucje vertel ik vaak een verhaal tot net vóór het einde. Dan vraag ik de kinderen wat ze denken dat Jezus zal doen. Ze hebben het steevast mis. Meestal zijn ze zelf aan het moraliseren. Maar Jezus zegt nooit wat je moet doen. Hij is niet autoritair, Hij is niet opdringerig. Dan moet ik dat ook niet doen. Als ze God beter leren kennen, zullen de kinderen zelf wel op het spoor komen wat ze best doen. Dan begrijpen ze dat ze bijvoorbeeld thuis broer of zus niet mogen pesten. Het is niet aan de verteller om dat uitdrukkelijk te zeggen.

- Lopen kinderen vandaag nog wel warm voor Bijbelverhalen?

Wellicht komen de communicantjes en vormelingen met een lichte tegenzin opdagen in de

catechese, omdat ze liever voetballen of zo. Maar ik ondervind telkens weer dat die tegenzin snel overwonnen is, gewoon omdat het zo'n sterke verhalen zijn. Natuurlijk moet je wel goed kunnen vertellen. Gelukkig zijn kinderen dol op verhalen.

Wel hebben ze het soms moeilijk met de metaforen die in de Bijbel worden gebruikt. Ik probeer ze niet uit te leggen, maar vervang ze door nieuwe metaforen die ze wel begrijpen. Zo hadden ze het moeilijk met Jezus die zegt dat Hij brood is. „Mogen we dan wel op die hostie bijten? Komt daar dan bloed uit?“, wilden ze weten. Dan haal ik een steentje boven. Een klein, onbeduidend steentje. Het is zo lelijk, dat het hen niet interesseert. Ik leg hen uit dat ik het van mijn oma kreeg, en dat zij het meebracht van haar lievelingsplekje. Ik vertel dat mijn oma nu dood is, maar dat ze mij haar steentje gaf. En plotseling zien ze dat steentje anders. De link met het brood ligt voor de hand. Vandaag, tweeduizend jaar later, denken mensen daarbij nog aan Jezus.

Tot slot is het ook belangrijk dat de kinderen zich kunnen identificeren met de personages uit het verhaal. Dat is heel makkelijk, want alles wat jou overkomt in je leven vind je terug in de Bijbel. Al moet je eerst de Bijbel kunnen lezen om dat te zien.

- Heeft Bijbelcatechese wel zin? Na het vormsel haken de meesten toch af?

God is als een diamant. Je moet er omheen lopen om alle facetten te leren kennen. Dat is net wat Bijbelverhalen doen

Ach wat! Ik ging ook niet meer naar de kerk na mijn plechtige communie. En zie me nu bezig. Maar ik had die verhalen wel gehoord, en ze hadden me geboeid. Dat vergeet je niet. We moeten niet aan het gras trekken om het te doen groeien, we moeten zaaien. Kinderen van vandaag koesteren niet meer de rancune van de vorige generatie tegenover de Kerk. Ze vinden Bijbelverhalen gewoon leuk. Vroeg of laat zullen ze dat opnieuw willen oppikken. Dankzij de catechese weten ze waar ze moeten zoeken.